

Hensyn til denne Usikkerhed med Hensyn til Forstaaelsen af Ordet »vejfarende« har Udvalget overalt, hvor det kunde volde Tvivl, undgaaet at benytte det. I de følgende særlige Bestemmelser angives det i hvert enkelt Tilfælde, hvilke Færdselsarter Bestemmelserne angaar. Med Hensyn til § 4, der giver almindelige Regler for Færdslen og saa at sige er en Grundlov for Vejenes Benyttelse, er der efter Udvalgets Mening ingen Grund til at undtage visse Personer som »ikke vejfarende«. Agtpaaagivenhed og Hensynsfuldhed maa udkræves af alle, der befinder sig paa Vejene, uden Hensyn til om de færdes paa Vejene, arbejder paa dem eller af andre Grunde opholder sig der. Hermed skal dog ikke være sagt, at der ikke kan være Grund til at paalægge kørende og ridende at vise særlig Agtpaaagivenhed overfor den, der arbejder paa Vejen, og en Bestemmelse herom er ogsaa optaget i § 9, Stk. 1, i Slutningen, men Graden af den Agtpaaagivenhed, som paa Vejene den ene Person bør vise overfor den anden, lader sig ikke bestemme ved, om begge eller kun den ene af dem kan henføres under Begrebet »vejfarende«.

Udvalget har indføjet, at der skal *optrædes hensynsfuldt* overfor andre. Paa enkelte Omraader er hensynsfuld Optræden særlig paabudt, se §§ 14 og 16, jfr. F. L. § 8, 2. Stk., og § 20. Der gives imidlertid utallige Former for hensynsløs Færdsel, og Hensynsløsheden vil ikke altid kunne rammes som Mangel paa Agtpaaagivenhed. Et ikke ukendt Forhold er det eksempelvis, at en kørende eller gaaende, som selv er i Besiddelse af stor færdselsmæssig Virtuositet, benytter sig af denne saa yderligt, for ikke at sige sportsmæssigt, at han spreder Utryghed, hvor han færdes. Det er selvsagt af den allerstørste Betydning for Færdselssikkerheden, at Folk vænner sig til paa Gader og Veje at tage tilbørligt Hensyn til andre, og det kan maaske have nogen gavnlige Virkning, at Kravet om hensynsfuld Optræden rejses som et Retskrav og under Straffetrusel gennem Færdselsloven. — En tilsvarende Bestemmelse findes iøvrigt i den svenske Færdselslov (vågtrafikstadga) af 15. Juni 1923.

Til § 5.

Indtil 1923 fandtes der ingen Bestemmelser om Fodgængeres Benyttelse af Kørebanen. Først ved F. L. § 3 paalagdes der Fodgængerne Pligter i saa Henseende, og Erfaringerne har til fulde vist, at Bestemmelsen var rigtig. Med den stigende Færdselstæthed er der intet saa farligt for Fodgængerne selv som at benytte Kørebanen uden tilstrækkelig Omtanke. Men ogsaa den øvrige Færdsel udsættes for Fare, naar Fodgængerne viser Uforsigtighed, idet de Manøvrer, som Køretøjerne maa foretage for at undgaa at paakøre en uforsigtig Fodgænger, ofte har medført Sammenstød o. l. Udvalget har derfor ikke blot bibeholdt Reglerne i F. L. § 3, men skærpet og udvidet dem noget.

Medens F. L. § 3, 1. Punktum, kun paabyder, at Fodgængere, naar de færdes paa Gader, Veje eller Pladser, hvor der er Fortov eller Gangsti særlig indrettet til deres Benyttelse, fortrinsvis skal holde sig paa disse, foreslaar Udvalget i § 5, Stk. 1, at Fodgængere ikke maa færdes *langs ad* Kørebanen, naar brugeligt Fortov findes, og der er Plads paa dette. En saadan Bestemmelse er ikke mindst paakrævet i adskillige af vore Provsbyer, hvor Folk har for Skik uden Nødvendighed at spadserere paa Kørebanen til Ulempe for den øvrige Færdsel. — Med Hensyn til Undtagelsen i Slutningen af 1. Punktum henvises til Bemærkningerne til § 7.

Endvidere fastsættes det, at Fodgængere ikke maa *tage Ophold paa* Kørebanen. Ogsaa mod denne Forsigtighedsregel syndes der meget. Af Bestemmelsen følger, at Personer, der venter ved et Sporvognsstoppsted, hvor der ikke er indrettet særligt Helle for Sporvognspassagerer, maa forblive paa Fortovet, indtil Sporvognen kommer.

Endelig bestemmes det, at Fodgængere *ikke maa gaa skraat over* Kørebanen, men skal passere denne saaledes, at de kan holde Øje med Færdslen fra begge Sider. Det behøver næppe nærmere Paavisning, at den sikreste Maade at passere Kørebanen paa